

ΕΤΟΣ 67ον

24 Φεβρουαρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 8 (3430)

ΘΕΙΩΝ ΕΝΝΟΙΩΝ ΠΑΝΣΕΒΑΣΜΙΑ ΘΗΚΗ

Σέ ἔργο μεγάλου θεατρικοῦ συγγραφέα τῆς Ἑσπερίας παρουσιάζεται μέ συγκλονιστικό τρόπο ἡ ταφή μιᾶς πλούσιας κόρης. Ἐκεῖ ὁ νεκροθάφτης, σκάβοντας γιά τόν τάφο, βρίσκει τό κρανίο τοῦ πρώην γελωτοποιοῦ τοῦ βασιλιᾶ. Τότε ὁ παριστάμενος πρίγκιπας, παίρνοντάς το στά χέρια του, θυμᾶται πῶς –ὅταν ἦταν παιδί– ἔπαιξε μαζί του ὁ γελωτοποιός. Καί τώρα τόν βλέπει, ἕνα ἄψυχο κρανίο, νά χάσκει μέ «ξεκλειδωμένα σαγόνια». Ἄνδιασμένος τό πετάει στό χῶμα καί φωνάζει: «Σέ τί χρήση τιποτένια πρόκειται νά ξαναγυρίσουμε».

Ἐπιλογή σωστῆς χρήσης

Σήμερα ἐορτάζουμε τήν πρώτη καί δεύτερη εὕρεση τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστῆ. Πρόκειται γιά ἱερό λείψανο τοῦ ἁγιότερου ἀνθρώπου μετά τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μᾶς τό παρουσιάζει, ὄχι γιά νά ἀνδιᾶσουμε ὅπως ἐκεῖνος ὁ πρίγκιπας, ἀλλά γιά νά τό προσκυνήσουμε πανηγυρίζοντας. Κι ἐμεῖς τό τιμᾶμε μέ τή βεβαιότητα ὅτι ἔχουμε μπροστά μας, ὄχι ἕνα ἄψυχο κρανίο πού κατάντησε σέ «τιποτένια χρήση», ἀλλά –κατά τήν ὑμνολογία τῆς ἐορτῆς– ἕναν «θησαυρό ἐνθέων δωρεῶν», ἕνα «φωτοφανή ἥλιο», μιᾶ «πνηγή θαυμάτων».

Συνήθως, ὅταν ἀπαξιῶνουμε ἕναν ἄνθρωπο, λέμε: «Δέν μπορῶ νά καταλάβω, τί κουβαλᾷ αὐτός στό κεφάλι του. Μήπως εἶναι τελείως ἄδειο;». Καί εἶναι φυσικό, τό ἐσωτερικό περιεχόμενο τοῦ ἀνθρώπου νά ρυθμίζει τή ζωή του καί νά προδιαγράφει τή συμπεριφορά του, ἀφοῦ ἐκεῖ βρίσκεται ὁ ἠγεμόνας νοῦς, πού μαζί μέ τήν καρδιά κατευθύνουν τά πάντα. Πῶς, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνο ἀποσοβεῖ τόν κίνδυνο νά καταντήσῃ ἄδειο σκεῦος τιποτένιας χρήσης ἀλλά ἀποκτάει τήν ἐκπληκτική δυνατότητα νά γίνῃ «φωτοφανής ἥλιος» στους αἰῶνες τῶν αἰῶνων;

Ἀπανταί ξεκάθαρα ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα: Ἡ θαυμαστή αὐτή ἀλλαγὴ εἶναι ὄντως δυνατή, μόνο ἂν ἐλεύθερα

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. δ' 6-15)

Ἡ φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὄστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἧ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὅστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, «ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγείρει καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Θελήσουμε νά δεχθοῦμε μέσα στό «ὄστράκινο σκεῦος» τῆς σωματικῆς μας ὑπαρξης «τόν φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ὁστράκινο σκεῦος ἦταν ἡ κεφαλή καί τό σῶμα τοῦ Τιμίου Προδρόμου· ἀλλῆλα ἐπειδὴ μιὰ ζωὴ ἀγωνίστηκε νά τά κάνει καί, τό σπουδαιότερο, νά τά κρατήσῃ «θειῶν ἐννοιῶν πανσεβάσμια θήκη», γι' αὐτό ἐγκωμιάστηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό ὡς ὁ μέγιστος τῶν ἀγίων.

Πῶς ἔρχεται ὁ θησαυρός στά ὄστράκινα σκεύη

Πρόκειται γιά ἀγώνισμα πού θέλει παλικαριά, γνήσια ἀγάπη γιά τόν Χριστό καί σταθερότητα. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος –πού ἐπίσης ἔγινε πρωτοκορυφαῖος σ' αὐτό τό ἄθλημα– μᾶς θυμίζει ὅτι, ἂν θελήσουμε νά μποῦμε στόν στίβο, μᾶς περιμένουν θλίψεις, διωγμοί καί συνεχές «κρυφτό» μέ τόν θάνατο. Συγχρόνως ὁμως μᾶς ἐνθαρρύνει λέγοντας ὅτι ὅλα αὐτά θά μπορούμε νά τά ὑπομένουμε καί νά τά ξεπερνᾶμε, ὄχι μέ τίς δικές μας δυνάμεις ἀλλῆλα μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ Χριστοῦ νίκησε καί τόν θάνατο, καί ἔτσι θά μᾶς ἀναστήσῃ ὅλους, γιά νά μᾶς παραστήσῃ στό ἐνδοξο βῆμα του.

Ὁ Τιμῖος Πρόδρομος, ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί ὄλλοι οἱ πρωταθλητές τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ κήρυξαν, κοπίασαν καί μαρτύρησαν, γιά νά μᾶς δώσουν τή δυνατότητα νά γεμίσουμε τά ὄστράκινα σκεύη μας μέ τόν φωτισμὸ τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, μέ τίς «θειῆς ἐννοίης», πού ἀναφέρει τό τροπάριο τῆς ἑορτῆς. Αὐτές οἱ «θειῆς ἐννοίης» δέν εἶναι ὁμορφοί φιλοσοφικοί ἢ θεολογικοί στοχασμοί, ἀλλῆλα τά ζωντανά λόγια τοῦ Χριστοῦ· εἶναι τά «ρήματα ζωῆς», πού

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός πού εἶπε νά λάμψη φῶς ἀπό τό σκοτάδι, αὐτός ἔλαμψε μέσα μας, διὰ νά φέρῃ εἰς φῶς τήν γνῶσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐχομεν δέ τόν θησαυρόν αὐτόν μέσα σέ πλῆθια σκευῆ, διὰ νά φανῇ ὅτι τέτοια ὑπερβολική δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ καί δέν προέρχεται ἀπό μᾶς. Πιεζόμεθα μέ κάθε τρόπον, ἀλλά δέν φθάνομεν σέ ἀδιέξοδον, εὐρισκόμεθα σέ ἀμχανίαν ἀλλ' ὄχι σέ ἀπελπισίαν, διωκόμεθα ἀλλά δέν ἐγκαταλειπόμεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλά δέν κανόμεθα. Πάντοτε φέρομεν εἰς τό σῶμά μας τόν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ εἰς τό σῶμά μας. Διότι ἐνῶ ζῶμεν, παραδιδόμεθα πάντοτε εἰς θάνατον χάριν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ εἰς τό θνητόν μας σῶμα. Ὡστε ὁ μέν θάνατος συντελεῖται σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ἡ ζωή σ' ἐσᾶς. Ἀλλ' ἐπειδή ἔχομεν τό ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως σύμφωνα πρός ὅ,τι εἶναι γραμμένον, «ἐπίστεψα καί διὰ τοῦτο ἐμίλησα», καί ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καί μιλάμε, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνος πού ἀνέστησε τόν Κύριον Ἰησοῦν θά ἀναστήσῃ καί ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καί θά μᾶς στήσῃ μαζί μ' ἐσᾶς ἐνώπιόν του. Ὅλα γίνονται πρός χάριν σας, ὥστε καθῶς ἡ χάρις ἐπεκτείνεται εἰς περισσοτέρους, νά προκαλέσῃ πλουσίαν τήν εὐχαριστίαν πρός δόξαν τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλγη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

μᾶς τρέφουν ἀληθινά καί μᾶς κάνουν γιά πάντα ζωντανούς καί «ἡλίους ἀειφανεῖς». Μόνο πού γιά νά μπορέσουμε νά δεχθοῦμε τέτοιες «ἐννοιες», χρειάζεται νά ἀδειάσουμε ἀπό τήν ὑπερβολική ἐμπιστοσύνη στήν ἐξυπνάδα μας καί νά καθαριστοῦμε ἀπό τίς ἐγωιστικές καί ἐμπαθεῖς ἐννοιες καί παραστάσεις.

Γιά τόν σκοπό αὐτό ὁ Θεῖος Βαπτιστής ἐπέλεξε τήν ισάγγελη πολιτεία γενόμενος ὄχι μόνο πρότυπο τῶν μοναχῶν ἀλλῆ καί ὁδηγός κάθε πιστοῦ πού θέλῃ φιλότιμα νά ἀγωνιστεῖ γιά τήν κάθαρση ἀπό τά πάθη, δίνοντας χῶρο γιά νά σκηνώσῃ μέσα του τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπαραίτητος αὐτός χῶρος σαφῶς ἔχει σχέση μέ τόν χρόνο πού δίνουμε ἀφενός γιά νά ἀκοῦμε τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, διαβάζοντας τό Εὐαγγέλιό του, καί ἀφετέρου γιά νά μιλάμε στόν Ἐνσαρκο Λόγον τοῦ Θεοῦ, κάνοντας προσευχή. Μόνο ἔτσι μπορεῖ κανεῖς νά φθάσῃ στή ζωοποιό νέκρωση τοῦ «ἐγώ», μιά νέκρωση πού ὁ ἅγιος Ἰωάννης πάντοτε «περιέφερε ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ»· γι' αὐτό καί «ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ» φανερωνόταν πάντοτε ἡ Ζωή καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ζωοποιός νέκρωση

Κάτι τέτοιο φαίνεται ὅτι μάλῃον δέν θέλησε νά τό καταλάβῃ ὁ ἡμέτερος Καζαντζάκης. Σέ ἔργο του περιγράφει ἐμπειρία τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἀπό

24 Φεβρουαρίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

† Ἰωάννου προφήτου, προδρόμου καί βαπτιστοῦ ἐπὶ τῇ μνεΐᾳ τῆς α΄ καί β΄
εὐρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς αὐτοῦ (452).

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: ΣΤ΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιε΄ 11-32.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Μαρτίου, τῆς Ἀπόκρεω.

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ν΄ 8 - θ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. κε΄ 31-46.

τὴν ἑκταφὴ τοῦ λειψάνου κάποιας γειτόνισσας. Ὅταν ἀντίκρισε τὸ κρανίον τῆς, ἄρχισε νὰ φωνάζει καί νὰ ρίχνει πέτρες στὸν νεκροθάφτη. Ὁ παριστάμενος θεῖος τοῦ τὸν πῆρε ἀγκαλιά καί τοῦ εἶπε: «Γιατί κηλαῖς; Ὅλοι θά πεθάνουμε». «Γιατί; Γιατί; Δέν θέλω!», φώναξε ὁ μικρὸς Νίκος. «Σάν μεγαλώσεις θά μάθεις τὸ γιατί», ἀπάντησε ὁ θεῖος τοῦ. Καί ὠριμος πιά ὁ συγγραφέας καταλήγει στὸ ἔργο του: «Μεγάλωσα, γέρασα, ἀλλὰ δέν τὸ ἔμαθα ποτέ μου!»

Χωρὶς τὴ σωτήρια νέκρωση τοῦ ἐγωιστικοῦ φρονήματος εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνῃ κῶρος ὥστε νὰ ἔλθῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τοῦ «ἐγείραντος τὸν Κύριον Ἰησοῦν» ἐκ νεκρῶν καί νὰ ἀπαντήσῃ σ΄ αὐτὸ τὸ μεγάλο «γιατί». Ὁ κορυφαῖος κήρυκας τῆς Ἀνάστασης ἀπόστολος Παῦλος καί ὄλοι οἱ ἅγιοι, ὄχι ἀπλῶς δέχθηκαν αὐτὴ τὴ χάρις ἀλλὰ καί μέ τὸν ἀγῶνα τους τὴν ποηλοπλοῖασαν· ἐτσι «πλεονάζουσα» χόρτασε πρῶτα αὐτοῦς καί ἔπειτα ὄσους τοὺς μιμήθηκαν· καί «διά τῶν πλειόνων» περισσεύσε καί πάντοτε θά περισσεύῃ ἡ δοξολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ.

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Ἄναθεωρημένη πολυτελής ἔκδοσι

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

**Αἰ καθ' ἡμέραν Ἀκολουθία καί ἡ θ. Λειτουργία
τῶν Προγιασμένων Δώρων,
μετά Παραρτήματος (ῥμνων, εὐχῶν καί Ἑορτολογίου)**

(σχήμα 17Χ24 ἔκ., σελ. 304)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὄρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὄδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---